Ч. 267 Середа 26 падолиста (8 грудня) 1897. Рік VII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
за пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациі. — Чутка о скликаню засідань Ради державноі. — Угода з Угорщиною і внесене угорского правительства. — Ситуация в Чехах і Празї. — Грецко-турецкий мир і кандидати на посаду ґен.-ґубернатора Крети. — Акция Росиі і Німеччини на далекім Всходї.)

Говорять загально, що ситуация парляментарна значно поправила ся, що нині скінчать ся переговори правительства з партиями парляментарними і що вже незадовго буде можна скликати Раду державну. Мабуть партиї більшости і меншости прийшли вже до того переконаня, що годї бути і дальше упертими та змушувати правительство до того, щоби оно управляло без парляменту. Розходить ся ще лиш о то, в який спосіб має бути заведена згода. Німцї, як звістно, домагали ся передовсім того, щоби знесено розпорядженя язикові; Чехи суть очевидно тому противні. Отже як зачувати, що правительство придумало на се такий спосіб, котрий вдоволить Німцїв і не розгніває Чехів: мають бути видані нові розпорядженя язикові, котрі заспокоять Німцїв, а котрим не спротивлять ся Чехи. Дотеперішні розпорядженя язикові стратять тим свою силу і перестануть обовязувати а цїла справа язикова буде опісля обнята законом язиковим, котрого проєкт правительство предложить палатї послів.

Друга не менше важна річ єсть та, як буде залагоджена справа президиї і виключеня деяких послів в силу звістного внесеня ґр. Фалькенгайна. Отже що-до президиї, то не можна ще знати, як она буде залагоджена; єсть лиш здогад, що президент Абрагамович через якийсь час не буде на засїданях, опісля може й зовсїм уступить. Що-до виключеня послів — шенерерівцїв і социялїстів, — котрі іменно для того, що суть виключені, не могли би явити ся на засїданю, мають вести ся переговори з партиями тих послів, а посередництва між ними а правительством підняла ся, як зачувати, німецка лївиця.

Наколи би переговори з партиями парляментарними нинї щасливо закінчили ся і довели до якогось успіху, то кажуть, що засїданя Ради державної були би вже скликані на суботу дня 11 с. м. В противнім случаю, кажуть, була би Рада державна скликана аж в лютім слїдуючого року.

Угорске правительство мабуть не конче вірить в успішне залагоджене кризи парляментарної в Австриї і не має великої надії на парляментарне ухвалене провізоричної угоди, бо на вчерашнім засїданю угорского парляменту президент мінїстрів Банфі предложив самостійний проєкт закона, управильняючий побір мита на граници Австро-Угорщини, провізорично і на один рік в той спосіб, як то постановляла дотеперішна угода межи Австриєю а Угорщиною.

Банфі мотивував конечність такого закона тим, що нема вигляду, щоби австрийский парлямент міг ще сего року ухвалити провізоричну угоду з Угорщиною. Закон сей має обовязувати через 1898 рік, але наколи би в тім роцї обі половини держави не заключили угоди, то закон тратить свою обовязуючу силу. В самім же проєктї закона єсть застережене, що наколи би Австрия до мая 1898 р. не заключила угоди, то правительство угорске само залагодить справу без порозуміня з австрийским парляментом. Наколи же би в протягу 1898 р. настали такі зміни в Австриї, що могли би вплинути на відносини єї до Угорщини, то в такім случаю, що-до справ економічних правительство само буде мати право навіть без порозуміня з парляментом видати відповідні зарядженя.

Сю заяву угорского президента мінїстрів приняла лївиця окликом: „Най жиє независима Угорщина!“

В містах на провінциї в Чехах проявляють ся все ще розрухи против Нїмцїв, взглядно против Чехів, а кінчать ся звичайно погромом жидів. В Колинї повибивано жидам шиби, але против галабурдників виступили робітники і настав спокій. Дальші розрухи против жидів були в Хрудимі, Пшибрамі і Вітінґав. В Празї панує спокій. Школи вже поотвирано і єсть надія, що доразове право буде незадовго знесене. Після нїмецких ґазет мало слїдство виказати, що всї розрухи і рабунки в Празї і єї підгородях відбували ся після точного з гори уложеного пляну.

З Константинополя доносять, що переговори в справі грецко-турецкого мира вже закінчили ся і договір буде найдальше до двох недїль затверджений. Всї консулї турецкі в Грециї одержали вже свої іменованя, а консулят в Атинах отворено на ново. В справі обсадженя посади ґен.-ґубернатора Крети предложив

---

32)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Висланий вояк вернув зараз і дав знати, що не видко нїчого такого, що моглоби стати походови на перешкодї, і так малий відділ пустив ся в дальшу дорогу.

— Відвага і осторожність, панї Флянаґан, то головні честноти вояка — сказав тепер вахмайстер. — Коли нема у него одної або другої, то він до нїчого.

— Чи у Вас на гадцї може осторожність без відваги?

— Чуєте? А то що? — відозвав ся Голїстер, коли поніс ся вистріл з Вельмере'вого пістолета. — Я присяг би, що то якийсь чоловік стрілив з пістолета, і до того ще з нашого полку! Марш!

В найблизшій хвили почув ся тупіт коня. Голїстер казав станути своїм людем і поїхав відтак сам один трохи дальше наперед супротив якогось їздця, що гнав з як найбільшим поспіхом.

— Стій! Хто там! — крикнув Голїстер.

— Ах, Голїстер, то Ви! А де-ж Ваші люди? — спитав Лявтон.

— Зараз оттут за мною, капітане, і готові іти за Вами хоч би й до самого пекла — сказав старий вояк, котрий, скоро побачив ся вільним від одвічальности, набрав знову великої охоти ступати проти ворога.

— Добре — сказав капітан коротко і під'їзджаючи до людий, котрих майже так само скоро повів в долину, як сам сюди приїхав. Бідна шкапа з візком маркетанки мусїла остати ся далеко по заду а з нею і Бетті.

— Ну, так, тепер вже видко, що капітан Джек єсть знову з ними. Оттож пігнали як ті муринські хлопцї, що біжать на танець. Хиба привяжу свою стару шкапу тут до плота, а сама збіжу на долину та подивлю ся, що там буде. Шкода би, щоби ще й мого коня зранили.

Драґони під проводом Лявтона гнали тепер сьміло і охотно. Того не знали, чи то ватага „втїкачів“, чи відділ королївского войска, з котрим мають бити ся. Знали лиш то, що їх проводир відзначав ся відвагою і особистою хоробростию, а то честноти, котрі завсїгди потягають войско.

Коли капітан доїхав вже недалеко від Льокустс, казав станути своїм людем і приладогодив все до зачіпки. Зліз з коня, казав всїмом із своїх людий також злїзти, а відтак звернув ся до Голїстера і сказав:

— Лишіть ся тут і стережіть коний. Коли би хто переходив сюди, то задержіть его або на місци убийте.

В сїй хвили бухнула поломінь на даху дому і засьвітила серед темної ночи.

— Наперед! крикнув Лявтон. — Наперед! Не давайте пардону, аж стане ся по справедливости.

Грімкий голос капітана від драґонів наробив страху в домі. Проводир розбишаків кинув від себе свою добичу. В першій хвили від страху мов би скаменів, а відтак кинув ся до вікна, але в тій же хвили впав вже й Лявтон з добутою шаблею до комнати.

— Гинь злодюго! — крикнув він і розрубав одному з розбійників голову на двоє. Але їх проводир вискочив через вікно і уйшов его мести.

Крик женщин звернув тепер увагу Лявтона і він побіг, щоби передовсїм подбати про безпечність родини.

Ще один з розбійників влїз драґонови в дорогу і так само погиб на місци. Прочі повтїкали на чотири вітри.

Анї панна Сінґльтон, анї прочі дами дому, заняті лиш Сарою, не знали нїчогісенько о тім, що розбійники напали на дім, хоч поломінь обнимала вже цїлий будинок. Аж крик Кеті і галас та гамір в сусїдних комнатах звернули увагу панни Пейтон на близьку небезпечність.

— Господи! — крикнула перепуджена дама. — Яке-ж замішане наробило ся тут в хатї! Та нещаслива пригода доведе ще до проливу крови!

— Та чей нї — сказала на то Ізабеля, у котрої лице було ще більше бліде, як у всїх прочих. — Та хто-ж би тут бив ся? Доктор Сайтґрівс єсть спокійної натури, а капітан Лявтон чей не забуде ся так далеко.

— Полудневий темперамент єсть живійший і більше палкий — сказала панна Пейтон — Ваш брат хоч і як слабий, виглядав преці через цїле пополудне більше роздразнений і як би в горячцї.

— О Боже! — сказала на то Ізабеля —

російский аґент дипльоматичний трох кандидатів: двох Греків з добрих родин і турецких підданих, а третого Чорногорця, свояка князя Чорногорского воєводу Бозо Петровича. Амбасадори відкинули дві перші кандидатури, а приняли трету.

Анґлійскі ґазети доносять, що Росия лагодить ся на далекім Всходї до якоїсь важної акциї і закуповує в Сан-Франціско велику масу провіянту. Здає ся, що Росия хоче обняти протекторат над Кореєю і лагодить ся до того у Владивостоцї, та чекає лиш догідної пори. Ті самі ґазети доносять, що Росия задумала взяти ся до тої акциї длятого, що Нїмеччина заняла хіньский залив Кіао-Чу і мають там утворити свою кольонїю. Противно же доказують французскі ґазети, з котрих виходило би навіть, що Нїмеччина дїлає в порозуміню з Франциєю і Росиєю. Journ. des Débats доказує навіть, що Нїмеччина готова би навіть колись помагати Франциї в Тонкінї. Фактом має однакож бути, що Росия вислала своїх інструкторів войскових до Хіни, а урядниками митовими в Кантонї, Сватовї, Фуховї і Шанґаю іменовані також Росияни.

Новинки.

Львів дня 7-го грудня 1897.

— Іменованя. II. Мінїстер скарбу іменував старшого ґеометра Ів. Тобічика евіденцийним інспектором для Галичини.

— Є. Ем. кардинал Сембратович — як ми вже доносили — постановив, повернувши до здоровля, оснувати доми сс. Служебниць Преч. Діви Мариї в Уневі, Крилосї та Перегиньску і вже позатамтої недїлї постанову свою що-до дому в Уневі перевів в дїло. Про се пишуть: Отворене захоронки в Уневі відповідно великодушній цїли Еміненциї-фундатора, приготовив Впр. о. крил. Чапельский і сам (мимо численних і тяжких праць) прибув на тоє торжество, горячим словом обяснив людям в церкві задачі і труди інституциї сс. Служебниць, заохотив користати з добродїйства Є. Ем. Кардинала і в его імени впровадив сестри в нову обитель. До піднесеня торжества причинили ся також о. протоигумен Ч. С. В. В. др. Кл. Сарницкий, унївский парох о. Ю. Зубрицкий і ігумен словитского монастиря о. Тисовский взявши участь в тім празнику. Унївчани витали сс. Служебниць процесийно в новій їх захоронцї і готовлять ся лично явитись у Є. Ем. Кардинала з подякою. Захоронка унївска є осьма з черги.

— З перемиской епархії. Презенту на Рейтаровичі дек. мостиского одержав о. Филимон Подолиньский. — Канонїчну інституцию на Крампну дек. дукляньского одержав о. Филимон Кисїльовский. — Завідательства одержали: в Новици дек. біцкого о. Мирон Чирняньскій, а в Смільнику дек. яслиского о. Иван Марків.

— Видїл товариства „Руских Женщин“ в Станиславові устроює дня 12-го грудня с. р. в комнатах „Руского Клюбу“ Андріївскі вечерницї, на котрі членів товариства і Русинів місцевих і замісцевих запрашає. Окремо завязаний комітет дївочий постарає ся о вірне і правдиве віщоване будучности для зібраної молодежи і о веселу забаву, а видїл доложить стараня, щоби і старші гості не пожаловали, що трудили ся на нашу домашну забаву. Вступ від особи 20 кр. Початок о годинї пів до 8-ої вечером. Стрій домашний. Окремих запрошень не розсилає ся.

— Против поєдинків. Сумний випадок, який лучив ся сими днями в Чернівцях, а именно поєдинок одного студента з офіцером кавалериї — про що ми доносили — при котрім студент був тяжко ранений, подав ректорови черновецкого унїверситету Гільберґови нагоду на двох комерсах академичних промовити против поєдинкованя. Ректор сказав, що справдї ідеалістична молодїж може держати ся слів Шіллера „Das Leben ist der Güter höchstes nicht“, однак жаден розважний чоловік не виставить свого житя задля дрібницї або таки без всякої причини на небезпеченьство. В житю є досить нагоди до пожертвованя. Є люди, котрі для наукових цїлий важать своїм житем, ось як тепер Андре, але тим нїхто не закине легкомисности. А коли молодець іде у війну за вітчину, то его пожертвоване вчислює ся ему в заслуги. Але задля дрібницї або таки без жадної причини жертвувати своє молоде жите, як то роблять нїмецкі бурші, се нерозумно. Коли вже молодцї самі легковажать своє жите, то нехай же его шанують задля своїх родичів, котрі стілько трудили ся над вихованем дитини, нераз жертвували останний гріш, аби побачити дитину щасливою, — а той молодець мав би їм так гірко відплатити ся?

— Вигідний кримінал. Найбільше новітним з всякого огляду є кримінал в Массачусетс, провінциї Сполучених Держав в Америцї. Двічи в тиждень являють ся там професори з Бостону і держать для вязнїв наукові і літературні відчити, а на бажане удїляють навіть лекций музики і инших штук. Після лекций відвозять увязнених до борбничих і турнїєвих саль, де через дві години управляють борбництво і турнїї. Попри тім находить ся в кримінали богата бібліотека, з котрої користають вязнї. Також виходить там щоденна ґазета, котра в кількох тисячах примірників розсилає ся до колишних мешканців „дому“.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Добрі ради.

— Дещо про верболози або ветлину. Кождий господар повинен памятати головно на дві річи: 1) щоби використати кождий, хочби й найменьший кусень свого ґрунту; 2) щоби садити і сіяти та взагалі управляти такі ростини, з котрих може мати як найбільший хосен. Коли же розходить ся о то, щоби добре використати всїлякі неужитки, то нема до того лїпшої ростини як верболози, або ветлина, з котрих можна мати всїлякий хосен. Управа верболозів дає такий хосен: Передовсїм ґрунт не остає ся без ужитку. Верболози забезпечують береги понад ріками, спадисті боки всїляких насипів і греблї, улїпшують мочарові або пісковаті неужитки і заріки, що лиш слабо порастають травою. Верболози дають нам грубше пруте на огорожу і дрібнїйше, т. зв. луте, на плетиво, з котрого виплітають коші, полукішки, ліски, та всїлякі вироби кошикарскі. Дрібне пруте, очищене з кори, єсть длятого дуже пошукуваним материялом і платить ся добре. А що у нас тепер кошикарство ширить ся досить по краю, то тим більше треба би звертати увагу на управу верболозів. Верболози удають ся всюди добре; можна засаджувати ними мочаруваті сїножата, котрі дають лиш дуже мало лихої паші, пісковаті береги ставів і рік, спадисті насипи при дорогах і зелїзницях, боки ровів, греблї, межі між полями і т. д. Грунт під них може бути глинковатий або глинистий і марґльовий, пісковатий або рінякуватий, скіро лиш має ще досить вогкости. На лїпше плетиво однакож треба добирати і лїпший ґрунт. Пісковатий пісний ґрунт треба погноїти обірником, тяжкий гли-

---

він з натури такий лагідний як ягнятко, але коли его хто зачіпить, то він такий як лев.

— Треба нам піти помежи них — наша присутність опамятає їх і може уратує жите якогось чоловіка.

Они пустили ся іти робити спокій та разом з Ізабелею вийшли на коритар, котрий сполучав сю подальшу комнату з головним будинком. На коридорі було ясно від поломіни, а на другім его кінци перебігло кількох людий так скоро, що дами не могли розпізнати, хто би то був.

— Мусимо скорше іти — сказала панна Пейтон з рішучостию, котра якось не конче годила ся з еї поблїдлим лицем. Нас прецї будуть мусїли пошанувати.

— Повинні би! — сказала Ізабеля і пішла наперед.

Франсес лишила ся коло своєї сестри. За кілька хвиль роздав ся лоскіт як би від грому в горішній части будинку а відтак засьвітила нараз величезна поломінь, так, що доокола стало ясно як би в день.

Тепер встала і Сара, повела блудними очима доокола себе, вхопилась обіруч за голову, як би хотїла зібрати свої гадки, а відтак відозвала ся:

— Отже се то небо — а ти один з его ангелів? Ох яке ж божественне сьвітло, який же небесний блеск! Та-ж я знала, що моє щасте було за велике на сїй земли. Але ми побачимо ся знову — так — так — побачимо ся знову!

— Саро! Саро! — крикнула перепуджена Франсес. — Сестрице — дорога сестричко — ох, не сьмій ся так страшно — та-ж то я коло тебе — не розривай менї мого серця!

— Цить! — сказала Сара підоймаючи руку, як би хотїла еї остерігати — бо нарушаєш его спокій. Він певно піде до гробу за мною. Чи гадаєш, що він і в могилї знайде дві жінки? Нї — нї — нї — лиш одну!

Франсес притулила головку до груди своєї сестри і заплакала рісними сльозами.

— Ти плачеш, солоденький ангелику? — говорила Сара дальше лагідним голосом. — Хиба-ж і в небі єсть смуток? — Его стратили, отже мусить тут також бути — може прийдуть разом — о, як же радо побачимо ся знову!

Франсес схопила ся і стала бігати по хатї, підчас коли Сара споглядала на ню з подивом.

— Ти подібна до моєї сестри — але всї добрі, любі душі подібні до себе. Скажи менї, чи ти була вже коли віддана? Чи ти годила ся на то, щоби хтось чужий відвернув твою прихильність для твоїх родителїв, для твоєї сестри, для твого брата, щоби позискати еї лиш для себе самого? Ой бідна дитинко, коли ти нїколи нїкого не любила, то жаль менї тебе, хоч ти тепер в небі.

— Цить, Саро, цить! — Заклинаю тебе, мовчи — відозвала ся Франсес приступаючи до Сари — бо убеш мене!

Новий лоскіт потряс цїлим будинком; то запав ся був дах а від спадаючих бальків шиби у вікнах забренїли.

Франсес побігла до вікна і побачила на дворі громадку перепуджених людий; межи ними пізнала свою тету і Ізабелю, котрі в розпукою на лици показували на горіючий будинок і очевидно просили драґонів, щоби ті туди ішли.

Тепер перший раз змірнувала она свою небезпечність в цїлім еї обемі та крикнувши як не своїм голосом і не розважаючи вже нїчого вибігла на коритар.

Чорний, густий дим бухнув на ню. Она станула на хвильку, щоби відотхнути, аж нараз вхопив еї якийсь чоловік, та винїс еї попід спадаючі бальки і головні на двір.

Коли Франсес опамятала ся, побачила, що то був Лявтон, котрий уратував її жите, і она кинулась перед него на колїна і стала благати:

— Сара, Сара, Сара! Ох ратуйте мою сестру, а Бог Вас за то поблагословить!

Тут еї сили опустили і она як би нежива повалила ся на мураву.

Драґон закликав Кеті, щоби ішла еї ратувати, а сам побіг ще раз до будинку.

Огонь обняв вже був деревляну веранду і вікна, а густий дим заляг був цїлий будинок.

Хто хотїв дістати ся до середини, мусїв перебирати ся через ту небезпечність — навіть відважний аж до шалености Лявтон станув на хвильку і розважав, що робити.

Але лиш на хвильку; відтак скочив в огонь, не міг знайти дверий, шукав через якийсь час, а відтак вискочив знову на мураву.

Але ледви відотхнув, як і знову вскочив, хоч і сим разом не лїпше ему удало ся. За третим разом стрітив він якогось чоловіка, що якесь людске тїло і аж угинав ся під его тягаром. Не було часу богато розпитувати — Лявтон з величезною силою вхопив обох і винїс на двір.

Станувши на подвірю, побачив він на своє диво, що то був лїкар, котрий виратував трупа якогось з розбишаків.

— Архібальде, змилуйте ся, а Вам же що стало ся, що Ви сего злодюгу винесли з огню? Та-ж ему би в пеклї смажити ся!

Лїкар, що знаходив ся в небезпечности житя, не міг зразу говорити, лиш обтер собі піт з чола, відотхнув кілька разів глубоко, а відтак прошептав:

— О, вже за пізно — я гадав, що ще его уратую — але то вже за пізно; він неживий. Скажіть, чи єсть ще більше ранених?

вистий треба глубоко зрушити бодай рискалем. Найлїпше єсть приготовити ґрунт під верболози вже з осени. На стрімких зубочах треба повздовж (не в поперек з гори на долину) поробити рівцї, в котрі садить ся всадки, а то длятого, щоби вода в тих рівцях задержувала ся. Всадки натинає ся з дво- або трилїтного, здорового прутя. Тяти треба острим ножем, щоби они не розколювали ся, що буває тогди, коли тне ся тупим ножем або сокирою. Всадки тне ся з весни перед садженєм, але натятий материял не повинен довго лежати, бо в противнім случаю висихає і стає ся нездалим. Всадки мають бути на 25 до 30 центиметрів довгі а садити треба скоро потеплїє при кінцу марта або з початком цьвітня; садить ся їя рядками на пів метра від себе і після шнура, котрий треба натягнути так високо понад землю як високо мають виставати всадки. В легкім ґрунтї можуть они виставати лиш на 5 центиметрів з землї, в тяжкім на 3, а всадок від всадка на 12 до 15 центиметрів. Де ґрунт легкий, там всадки запихає ся просто-впсно рукою в землю; в тяжкім ґрунтї треба насамперед копачем зробити дїрку. Коли верболози мають служити за материял на плетиво, то треба добирати на всадки відповідний рід; найлїпший до того єсть сїрозелений т зв. мігдаловий верболїз, котрого пруте можна масами продавати. На материял зелений (з корою) тре ся пруте пізно в осени, коли листє пожовкне і опадає; на материял білий (обібраний з кори) треба стинати з кінцем січня або з початком лютого, бо тогди кора найлїпше відстає. До натиная треба уживати острих ножів, щоби пруте не кололо ся, а стинати треба майже при самій земли.

— Пошесть на кури звана також курячою холерою находить не лиш на кури, але й на гуси, качки, індики, голуби, а навіть иногдї і на воробцї та на круки і ворони. Причиною сеї хороби єсть рід малесенького, голим оком невидного грибка. Хороба та приходить звичайно нагло; курка спадає з бантів і гине; однакож по більшій части триває довше, але рідко більше як три днї. Через той час курка опускає крила, не хоче їсти, здуває на собі пірє, відлучує ся від здорових, віддихає борзо і з трудом, причім як би їй щось шипіло і свистало в горлї. Але найважнїйшою ознакою хороби єсть, що курка має велику спрагу і дістає сильну бігунку, котра стає що раз частїйша, аж наконець она гине від неї. На 100 занедужавших на ту хоробу курок, перебуває єї в найлїпшім случаю ледви 10. Хороба та єсть дуже заразлива і переносить ся по найбільшій части курячками, котрі занечищують поживу і заразник дістає ся відтак до здорового дробу. Такі лїки як розпущений у водї до пития коперваc або 1 до 2 процент танїни (купує ся в аптицї) не помагають нїчого, бо хороба звичайно триває дуже коротко. Рада на ту пошесть може і повинна бути лиш така: 1) Скоро лиш спостереже ся ознаки пошести, треба здоровий дріб зараз відлучити і перенести до зовсїм иншого і чистого курника та не випускати доти на двір, доки не переведе ся десінфекцию. — 2) Здохлі кури треба десь далеко від курника закопати глубоко в землю, посипавши їх перед тим негашеним вапном. — 3) Всї банти, щеблї, койцї і т. д., на котрих заражені кури сидїли, треба попалити. Стїни в курнику треба пообскробувати, землю добре вичистити і помастити стїни запомочию щітки горячим лугом з соди (1 кільо соди на 50 лїтрів води). В годину по тім треба всї стїни побілити хльоровим вапном (1 кільо сьвіжого вапна хльорового на 20 лїтрів води); так само треба дебре скропити землю і місце перед курником хльоровим вапном. На другий день треба ще раз то само зробити, а відтак лишити курник через два днї отвором, щоби вивітрів ся. Аж по тім можна до курника впустити знову здоровий дріб.

— Глїцеринову масть дуже добру на відмороженє, на посїдані руки, на попукані губи, на нагнїтки і мозолї можна зробити слїдуючим способом: Взяти 60 ґрамів солодкого мігдалового олїю і при мірній теплотї розтопити в нїм 60 ґрамів спермацету (товщ з кита або китомасть; єго як і все инше крім воску треба купити в аптицї) та 5 ґрамів білого воску; відтак додати до того 30 ґрамів ґлїцерини і мішати доти, доки масть не застигне. Тою мастию мастить ся посїдані руки і т. п. болючі місця. Та масть повинна бути в кождім господарскім домі під рукою.

— Як прати всїлякого рода оксаміт і плюші. Взяти дві волові жовчи, додати трохи делїкатнїйшого мила і меду і заварити все разом в чистій дощівцї, при чім треба добре мішати. Оксаміт або плюш треба відтак розстелити на дошцї, вмочити в ту мішанину чистий білий, вовняний платок, намочити нею добре материю і витирати платком. По тім кладе ся материю межи два чисті полотенця, навиває ся на валок і тачає ся, не притискаючи дуже, так довго, аж щезне на материї весь бруд і плями. Опісля мочить ся материю в чистій дощівцї, перетягаючи єї по водї. Відтак тачає ся материю ще раз як повисше, а коли она ще трохи вогка, мачає ся єї в завaренім рибячім каруку (10 ґрамів того каруку на чверть лїтри води) і тачає ся ще раз межи двома чистими білими полотенцями доти, доки аж материя не буде зовсїм суха. Наконець розтирає ся материю зверха чистим полотном.

Єго питаня нїхто не чув, бо Францесу занесли на противну сторону будинку, де зібрала ся була єї родина, а Лявтон скочив знову в огонь.

Тепер вже не було диму лиш сама полумінь і він міг знайти двері, але на порозї стрітив ся з якимсь чоловіком, що нїс непритомну Сару.

Сим разом було ледви ще тілько часу, щоби вийти на подвірє, бо вже поломінь бухнула і вікнами та цїлий будинок станув в огни.

— Богу дякувати! — відозвав ся той, що виратував Сару — а то була би страшна смерть!

Лявтон обернув ся і на своє диво побачив похатника перед собою.

— Га, шпигун! — відозвав ся він. — Бігми, Ви переслїдуєте мене як той якийсь дух!

— Капітане Лявтон — відповів Бірч опираючись з утоми об пліт, де станули собі, щоби заслонити ся від спеки — я знову в Ваших руках, бо не можу анї втїкати, анї ставити опір.

— Справа Америки дорожша менї як моє житє. Але она не може вимагати того від своїх дїтий, щоби они забували на вдячність і честь. Втїкайте, нещасний, доки Вас ще нїхто не видів, а нї, то не буду мати сили вас виратувати!

— Бог нехай Вас не опускає і нехай позволить Вам побідити Ваших ворогів! — сказав Бірч і стиснув драґона за руку так сильно як би клїщами.

— Заждїть — відозвав ся Лявтон — ще одно слово — чи Ви той, за якого Вас мають? Чи можете — чи єсте —?

— Королївский шпигун! — перебив єму Бірч і відвернув ся лицем від него.

— То ідїть собі, нещасний! — сказав капітан вихопивши свою руку. — Тут або скупість або якась хиба звела благородне серце на блудну дорогу.

Ледви що Лявтон вимовив тї слова, як худощава стать похатника перебігла через горіючий будинок і щезла в темнотї по другім боцї.

Лявтон споглядав ще через хвильку на то місце, де лише що недавно стояв перед ним той загадочний чоловік, відтак обернув ся до Сари, що все ще лежала без памяти, взяв єї на руки як спячу дитину і заніс єї до єї приятелїв.

Глава двайцять трета.

Лиш мури, як би на сумний спомин послїдних подій, остались з будинку. Криша і все що було з дерева, запало ся в пивницю, з котрої від часу до часу добувала ся поломінь.

Скора втеча розбійників дала драґонам можність виратувати з найбільшим напруженем знадобу, котра тепер лежала порозкидана на мураві і довершала сумний образ.

Кілька разів добула ся сильнїйша поломінь, осьвітила вахмайстра Голїстера і єго людий, котрі після строгого приказу сидїли на своїх конях, підчас коли Бетті стояла коло Голїстера і з дивним спокоєм дивила ся на всї згадані події.

Она вже кілька разів давала свому товаришеви знати, що борба мабуть скінчила ся, отже й настала пора до рабованя. Але старий вояк сказав їй, які дістав прикази і стояв уперто на своїм місци, а маркетанка, коли побачила, як Лявтон з Сарою заходив поза угол будинку, пішла сама поміж вояків.

(Дальше буде.)

ТЕЛЕҐРАМИ.

Вашінґтон 7 грудня. Послание Мак-Кінлея доказує в справі Куби, що примусове прилучене Куби до Сполучених держав булоби злочином; признати ворохобників воюючою стороною булоби також нерозумно. Треба лишити Ішпанії свободу. Аж коли би показало ся, що не можна осягнути справедливого мира, мусїли би Сполучені Держави поробити дальші кроки.

Константинополь 7 грудня. Турецкі ґазети раді з заведеня добрих відносин межи Туречиною а Грециєю и ґратулюють султанови заключеня мира. Під проводом султана уконституувала ся комісия для запомоги вертаючих турецких еміґрантів.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (клїш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний Банк гіпотечний у Львові.

ОГОЛОШЕНЄ.

На підставі уповажненя уділеного 29-ими звичайними Загальними Зборами акционарів, з дня 24-го цьвітня с. р., ухвалила Рада надзираюча ц. к. уприв. галицкого акцийниго Банку гіпотечного на засїданю з дня 15-го падолиста с. р. **дальше збільшенє капіталу акцийного о один (1) міліон зр. в. а., видаючи 5.000 нових акций по 200 зр.**

П. Т. акционарі Банку гіпотечного мають право піднести на кождих 6 штук акций

1 нову акцию по цїнї 280 зр. з купонами, з котрих перший плачений буде дня 1-го сїчня 1899.

Дробів не увзглядняє ся.

Право побору можна виконати **в протягу місяця сїчня 1898 до дня 31-го включно,** по упливі того терміну, **право то безусловно вигасає.**

П. Т. акционарі, котрі хочуть користати з того права, мають найпізнїйше до дня 31-го сїчня 1898 с. р. зложити свої акциї в касї нашого Заведеня, в цїли остемпльованя і зложити приписану вплату в квотї зр. 280 від штуки разом з 5% відсотками за час від дня 1-го сїчня 1898 до дня довершеної вплати, як також належитість стемплеву по 2 зр. 50 кр. від штуки.

П. Т. акционарі могуть тую трансакцию перепровадити також за посередництвом наших Філий в Кракові, Тернополи і Чернівцях

Львів, дня 1-го грудня 1897.

N. B. В цїли остемпльованя акций вистане предложенє плащиків без аркушів купонових.

Ц. к. упр. гал. акцийний Банк гіпотечний.

(Передрук не платить ся). 52

Вже вийшли з друку

знамениті приписи

Печеня тїст сьвяточних

в язицї рускім

і обнимають:

Найрізнорізнїйші КОЛАЧІ парені і непарені, ПЛЯЦКИ, МАЗУРКИ, РУСКІ БУЛКИ, ТОРТИ, як: помадковий, горіховий, прованцкий, марципановий, з цитриновою консервою і т. п.

ЗНАМЕНИТІ РУСКІ РОҐАЛІ. Науку печеня дуже доброго хлїба. Медівники. Медівнички, Сухарки і т. п,

Десерові тїсточка. Бішкопти. Анижеві тїста. Обарінки. Бублики і т. п. Пампушки запарені. Хруст. Вафлї і т. п.

Цїна 70 кр.

По присланю переказом почтовим 76 кр. доконує посилку franco

Народна Друкарня

Ст. МАНЄЦКОГО

Львів, Готель Жоржа.

Франко і без коштів

лиш злр. 5·50

знаменитий

СУРДУТ ЗИМОВИЙ З ЛЬОДЕН

з сильного, грубого, теплого льодену, не до подертя, з грубою і теплою підшевкою, після найновійшої моди, добре зроблені, з ковнїрем до викладаня і кишенями, краски брунатної, сірої, драп, гладкий або в крати.

Сурдути ті суть задивляючо дешеві, отже кождий з читаючих то най не занехає замовити собі. — На міру треба подати: обвід груди і довготу рукавів. Посилки за послїплатою або за попередним надісланем гроший франко і без коштів.

Адреса: **Бюро убрань Апфель, Відень I. Фляйшмаркт 6.**

АРТИКУЛИ ЯПАНЬСКІ

ЗЕРКАЛА, ТОАЛЄТИ ДАМСКІ

знаменитої і добірної якости поручає одинокий магазин люксусовних артикулів і найбільший склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **Людвик Файґль** Пасаж Гавсмана 8.

Бюро дневників і оголошень Л. Пльона у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом К. I. Вебера.